

Összkomfort, árubemutató Róluson Korszerű TŰZÉP-telep

Aki ezután belép a rókusai TŰZÉP-telep területére, azt hiszi, csodát lát. A Szatymazi utca sártengerének hűlt helye: a városi tanács jövöltábol aszfaltos úton jut a bejárathoz a vásárló, akár gyalog, akár járművel érkezik, s a gépkocsikkal végre rendezett parkolóhelyen is meg lehet állni.

Az új kerítésen belül szintén kulturált kép fogadja a máshoz szokott látogatót: izléses, összkomfortos, szociális helyiségekkel ellátott irodaház csalogatja a sok tisztelegő szellemet ott hagyni szándékozó megrendelőket, akik ötletesen kialakított árubemutatót választgatják a számukra megfelelő ajtó- és ablaktípusokat, téglá-

kat, cserepeket, szigetelőanyagokat.

Tegnap, hétfőn, családias keretek között ünnepelt a telep minden dolgozója, hiszen az Alföldi TŰZÉP Vállalat pénzéből és saját önzelen társadalmi munkájukból két esztendő elteltével — több mint 5 millió forint költséggel — megvalósult régi álmuk. Mátó kultúrált körülmények között fogadják a tetemes összegeket náluk elköltő vásárlókat.

Amint Szép Károly, az Alföldi TŰZÉP igazgatója elmondta, a magánlakás-építési akció meghirdetése után halaszthatatlanná vált az ország egyik legforgalmasabb telepének korszerűsítése. A nagyobb bonyolultabb feladatot vállalo dolgozók munkakörülményeinek javi-

tása is sürgető volt, s a nagy anyagi áldozattal építkezők méltó fogadásáról is gondoskodnia kellett a vállalatnak. A dolgozók példás helytállását a rókusai TŰZÉP átalakult környezete dicséri, melyért a legszorgalmasabban közöttük pénzzutalmat osztott szét a vállalat vezetője.

A további tervekről szólva elmondotta: mintegy 400 ezer forintot fordítanak még a telep belső útjának aszfaltozására, létre akarnak hozni egy szigetelőanyagot árusító üzletet, s így az árnyékolókat kínáló bolttal, a Marx téri pavilonnal, a Csongrádi sugárúti üzlettel együtt az Alföld építőanyagot árusító központjává válhat Szeged.

Minőség és megbízhatóság

Juhász Ádám ipari államtitkár előadásával megkezdődött a műszaki hónap

Az MTESZ megyei szervezete, az SZMT, a KISZ megyei bizottsága és a TIT megyei szervezete immár sok éve, hagyományosan májusban rendezte meg a megyében a műszaki hónapot. Az idei, sorrendben a XXIII. műszaki hónap megnyitóját a TIT megyei bizottsága, az SZMT, a KISZ megyei szervezete immár sok éve, hagyományosan májusban rendezte meg a megyében a műszaki hónapot.

Az idei, sorrendben a XXIII. műszaki hónap megnyitóját a TIT megyei bizottsága, az SZMT, a KISZ megyei szervezete immár sok éve, hagyományosan májusban rendezte meg a megyében a műszaki hónapot.

Az idei, sorrendben a XXIII. műszaki hónap megnyitóját a TIT megyei bizottsága, az SZMT, a KISZ megyei szervezete immár sok éve, hagyományosan májusban rendezte meg a megyében a műszaki hónapot.

védőszárnyak" alatt nem ér vényesült a maga kíméletlenségében a teljesítménykényszer, mint a tőkés országokban. Ennek kétségtelesen számos előnye van társadalmi szempontból, ha gazdasági hátrányokkal jár is a folyamat. A gazdasági hátrányok tovább azonban nem növelhetők anélkül, hogy annak a társadalom komoly kárát ne látná. Mindenképp fel kell há gyorsítanunk gazdasági fejlődésünket, felzárkózásunkat.

Előadásában dr. Juhász Ádám mindenekelőtt azokat a tényezőket elemezte, amelyek elsősorban okai gazdasági nehézségeinknek, s egyúttal vázolta azokat a lehetőségeket, amelyek elvezethetnek a kívánatos megoldásokhoz. Elmondotta többek közt, hogy a termékek elérhető árat a világpiacra ma egyre inkább az előállításukhoz használt, magasan kvalifikált szellemi és fizikai munka határozza meg. Sajnos, egyelőre a szellemi munka kifejezett gazdasági értékteremtő szerepe szinte csak a legfejlettebb gazdasági országok monopóliuma. Szükségszerű, hogy a magyar népgazdaság is előbbre lépjen olyan területeken, mint a minőségi csapadék és a ráfordításokat csökkentő technológiák kialakítása, a piaci munka, vagy a szervezettség. Hiszen például a piaci munka előbbre lépjen olyan területeken, mint a minőségi csapadék és a ráfordításokat csökkentő technológiák kialakítása, a piaci munka, vagy a szervezettség. Hiszen például a piaci munka előbbre lépjen olyan területeken, mint a minőségi csapadék és a ráfordításokat csökkentő technológiák kialakítása, a piaci munka, vagy a szervezettség.

Ugyancsak a műszaki hónap keretében, tegnap megtörtént meg a Technika Házban a megyében élő fiatal invarművészek kiállítását. A kiállítás május 15-ig lehet megtekinteni. A kiállításban nemcsak a megyei, hanem a nemzeti művészeti egyesület is részt vesz. A kiállításban nemcsak a megyei, hanem a nemzeti művészeti egyesület is részt vesz.

Rajnai szállt le

Igen, mert úgy tűnik, Rajnai András rendező és munkatársai abbahagyják szívós, de hasztalan bizonykodásukat arról, hogy elektronikusan kísérletezzenek: mélyértelmű, szórakoztató tévéműsorok. Most persze így jejezi ki magát (a felhőknek szóló rosszemlékű televíziós mesékre utalva): „A kísérleti sorozattal lényegében befejeztük a kutatást. Mostani feladatunk huszonnötöt a tanulságokat, az eredményeket.”

ből teremtett Isten ajándéka, Kurrubi társaságában. Csak hogy: ahogy ez az Angyal Falászovits Lajos képeben saruba kötött lábainak evezős-lapátolás mozdulataival csak ereszkedett, egyre csak ereszkedett a beton világvároost jelző fotomontázs előterében — a röhgéskényszer ellenállhatatlannak bizonyult. Ilyen groteszk jelenet a Mester, maga Dürrenmatt, akkor sem tudott volna kitalálni, ha kétúgy ért a mesérséghez, mint ahogy... Az égi távlatok, a mítoszi végtelenség és a földhözragadság ellentétében rejli komikum vizuális megérettetéséhez, úgy látszik, az elektronikus kísérletek befogadói kelletek.

szerves komikuma mellé ültette a magáét, akaratlanul odaapótyintett egy-egy groteszk jelenet a képernyőre, tökéletesen funkciótlannul, de — érdekes módon — mégsem túlon túl zavaróan.

Lássuk a medvét! Az első bemutatójuk pénteken volt. Dürrenmatt: Angyal szállt le Babilonba. A műsorújságbeli Rajnai-nyilatkozat alapján először is azt kell megállapítanunk, hogy a tévé nyilvánossága előtt bonyolított nagy kísérletnek még mindig jobban érdeklő az elektronika megszállottját, mint maga a mű. Azt mondja ugyanis, hogy a technika újdonságait felhasználó televíziós változatot nézve igen nehéz lesz megállapítanunk, „mi hogyan készült, melyik a valódi díszlet, melyik a kép-kombináció”. Vagyis a rendező még mindig nem egészen, csak félig szállt le a kísérletezés trónusáról — közénk, produktumainak hétköznapi fogyasztói közé. Még mindig azt követelnélőlünk, hogy ne azt a kis négyszögnyi képet nézzük, s ne azt lássuk benne, amit „üzeretéből” képesek vagyunk fölfogni. Hanem azon tőp-angyunk, hogyan is állították elő!

És így ment ez majd minden jelenetben, ahol (vélt) funkcióra lett Rajnai technikája. Azaz: a svájci író jellegzetesen groteszk ábrázolásmódját, melyet a modern apokalipszis kifejezésére választott, és amelyből a szóban forgó darabban több nevetést adagolt, mint félelmet, több ember-szerető komikumot, mint világmegvetést — szóval ezt az ábrázolásmódot „felül-ütötte” az elektronika. Pontosabban: a Dürrenmatt

Akkor jól választották Rajnaiék ezt a modern mesét? (Mert ki tagadná, hogy az értelmetlen világra és hatalmasaira még csak fricskákát szór ez a darab, még megválogatja az író, kivéve könyörtelen, s kit menekít a jószágáért, szabadságszeretőtéért, emberi tisztességéért cserébe.) Csak annyi biztos, hogy Dürrenmatt mondánivaló nem lettek határozottabbak, nemigen kaptak több vizuális segítséget a fölfoghatóság érdekében, mint amennyit a színesítő játék (főként az Akki szerepében kintő Sinkovits Imre) is biztosított. De a nézők, akik ismerték a darabot, vitathatatlanul szórakozhattak a megjelenítés komikus elemein, ezen a furcsa, „elektronikus groteszken”, ami a képernyőről kétségtelesen nevetiessen áradt ezen az estén. Nem is értem: miért nem próbálkoznak az elektronika szenvedélyes hívei — a kabaréval?

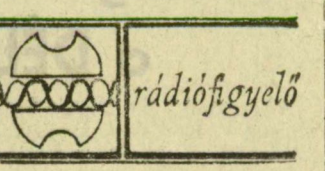
Sulyok Erzsébet

Diákfesztivál Péccsett

Kétszáz diák Baranyában járt. Velük tucatnyi kísérő — tanárok, koreográfusok, karvezetők és rendezők. Egy olyan csapat, amely szavak nélkül is megfogadta: az első Sopianae-Országos Diáknapokon bizonyítja — Csongrád megye csapata képes a legjobb műsorra. Ha ez volt a fő cél — miért ne lett volna? — most nem sikerült elérni. Pontosanban:

a fesztivál nagydíja otthon maradt. Kezdjük talán a fesztiválok elmaradhatatlan kellékeivel — szállásfoglalás a Kodály Zoltán-kollégiumban, nyitóünnepség a város főterén, próbák, előadások, műsor a felszabadulási emlékműnél, majális, gála és zenés búcsúest a nevelési központban. A „fő műsort”, a fesztivált kiválóan megszerkesztették a rendezők.

den létező egyéni és csoportos díjat elnyertek. Mivel az ő műsoruk zárta megyénk bemutatkozását, s a percekig zúgó vastaps maradt meg a több mint kétszáz Csongrád megyei emlékei között, az sem csoda, hogy a vasárnapi gálán a nagydíjért ütköztek fiataljaink. Nem kapták meg. Természetesen ilyenkor elkerülhetetlen a kérdés: célszerű-e a három megyéből összeválogatni a zsűri szerepét betöltő diák-tanácsot? A győztes természetesen ilyen nem kérdez. S talán azt sem vette észre, hogy a gála bizony nem volt méltó a fesztiválhoz.

Májusi elégia

Jámbor óhaj. De nézzük — alkotói szándék szerint, vagy éppen annak ellenére, úgy tűnik, tökéletesen mindegy — miként színezte az elektronika Dürrenmatt komédiáját? Igen furcsán. Az egyszerű néző botor várakozása szerint ez a fajta tévés feldolgozás nagyszerű alkalmat kínál a szerzői utasítások szellemének hív betartására — a szín-helyek tekintetében. Hogy az elektronikának a színházakéval egy napon sem említhető gazdag lehetőségei kihasználtnak, s Dürrenmatt vizuális képzelőtevédsége ott fog virulni a képernyőn, kápráztat bennünket, és szolgál, hogy kellőképpen „foghassuk” a drámáról gondolatait. Nos, a kísérletek tagadhatatlanul megtörténtek a fantázia szűlte szándékokkal történelmietlen, mai világunkat a hátralépés távlatából szemléltető, elidegenítő dürrenmatti játékokra „leképezésére”. Babilon egén megjelert például az Androméda-kód, melyből — mint tudjuk — ama realitáseréktilt ment tudós Angyal szállt alá, a semmi-

Májusban minden örömteli. Minden újjongó vágyat és frissen újjászületett szépséget hordoz — no és persze itt a szerelem, aminek amúgy is imponáló nagyságú köz-helyirodalma a legszorosabban összenőtt e hónappal. Lepusztult bárókban gyuladt szemű dízőzők susogják rekedten a mikrofonokba, hogy május, szerelem kell nekik és még a legciccesebb slágerszóvegek is érthetetlen abszurditással realizálódnak a szemünk előtt hús-vér valóságá. Hiszen tényleg andalgó párok adják egymásnak a padokat a parkokban, és valami varázslatos, édes bizakodás felhője remeg könnyedén a levegőben: hát-ha... A május, gyanítom, úgyvet sem vet a hozzá kapcsolódó köz-helyrekorrdra: makacsul teszi a dolgát. És ez így is van rendjén.

„Milyen sok éve mondom: van egy költőim, így hívják. Szép Ernő.” E mondattal kezdi vallomásszerű írását Tandori Dezső a rádióújságban. Mert vasárnap délután a Rádiósínház bemutatója e furcsa irodalmi figura Május

című jelenetét sugározta, egyébként Szegedről elszármazott alkotók, Kónyer László rendező és Bárdos Pál dramaturg babáskodásával.

A rádiójáték természetéhez tartozik, hogy minden drámai elem mintegy „Hi-Fi torony alapeffektussal” fölérősödjik, hiszen a vizualitás teljes hiányát fokozott artikulációs eszközökkel kell pótolni. A Május esetében Szép Ernő jellegzetesen első világháborús „biedermeier-sége” az előzetesen megszólaltatott korabeli „kiszolgál-tatók” (cipőpucoló, rikkancs, luftballonos stb.) vallomási révén kétszeres hangúlyt kap. Ugyanis a legközhele- sebb május van, liget és szerelmespár, fiatalság és vágyak tüze — a kontraszt pedig: ötvenen túli öngyilkos, no meg mindezenközben a világ „ellen-májusi” mi-volta. „Nekem nincs világháború, nekem csak a világ, az a háború”, mondja a magát kőnokul elpusztítani akaró úr. Sinkó László kitűnő hangján. S noha a jelenet végén a lány, úgy is

mint (kissé didaktikusan) az Örök Nő, megmenti az életnek az öngyilkost, valamiféle duplán bántó, rossz szájíz marad a hallgatóság eme egy óra után. Az egyik Szép Ernő — Tandorinak jól-lehet szuggesztív, ám költői túlzásokban kissé bővelkedő írása dacára — mégiscsak kérdések legújabb reneszánszára vonatkozik, ám a másik, sajnos, ennél komorabb. Május van, igen, a közhe- lyek hónapja, s mintha ilyenkor még inkább megfe- ledkeznék arról, hogy igen- is az idő tájt is halnak meg emberek. Öngyilkosok, akiket nem mentenek meg bá- josan butácska ifjú hölgyek, s olyanok, akik nem beteg- ség miatt távoznak el köz- lünk. A látó és andalító má- jus operettkuliszái mögött rémalakok lapulnak. Iro- dalmunk legszűkebb, jóllehet szeptember végén íródott elé- giájának szerzője például teljesen érezteti ezt. Igaz, Szép Ernő is jelzett valamit e májusból, de félszó „nem szeptemberi”. Bár a hónapok- kat tekintve — oly mindegy. **Domonkos László**

Feszült hangulat a pró- bában (Sándor János, a Sze- gedi Nemzeti Színház fő- rendezője, a műsor összeál- lítója itt bizonyította be, hogy 200 amatőr összehango- lálásában, vezetésében is igazi profi) — s a tizenéves korosztály lelkesedésétől túlfűtött bizonyítási vágy az előadásban. A nézőtérrel figyelve az eseményeket, el- kerülhetetlen a félelem — a diákos báj mikor torzul gőrcsős akarássá? Megyénk csapata ezt a veszélyt ügye- sen kivédte. „Itt jön egy nemzedék” — hirdette a műsor címe, s ez a nemze- dek szombat este tehetségét, tudását, lelkesedését alig- több mint két óra alatt bizo- nyította. Már a műsort nyi- tó szegedi Pezel rézfűvőstört vastaps jutalmazta, s ez a dícséret a záróképző kitar- tott. Nem érdemtelenül. A csongrádi Batsányi gimná- zium „Emlékműsor” naró- diája a humor műfajában éppúgy kiváló volt, mint mondjuk a komolyabbra tervezett második részben Matkócsik Éva éneke, Kiss Erika szavaltata, vagy a má- kói gimnazisták címadá mű- sora. Aktívról pedig külön is meg kell emlékezni: az állé- si Fonó Táncegyüttes, Zene- című táncuk mindenképp a fesztivál egyik legnagyobb- sikere lett, de nem csak en- nek köszönhetik, hogy min-

den létező egyéni és csoportos díjat elnyertek. Mivel az ő műsoruk zárta megyénk bemutatkozását, s a percekig zúgó vastaps maradt meg a több mint kétszáz Csongrád megyei emlékei között, az sem csoda, hogy a vasárnapi gálán a nagydíjért ütköztek fiataljaink. Nem kapták meg. Természetesen ilyenkor elkerülhetetlen a kérdés: célszerű-e a három megyéből összeválogatni a zsűri szerepét betöltő diák-tanácsot? A győztes természetesen ilyen nem kérdez. S talán azt sem vette észre, hogy a gála bizony nem volt méltó a fesztiválhoz.

Egy pillanatra azért még időzzünk el a díjaknál. A különböző szervek által föl- ajánlott egyéni és csoportos elismerésből a legtöbbet me- gyénk fiataljai kapták meg: huszat, a Pezel rézfűvőstört, a csongrádi Batsányi iro- dalmi színpad, a szintén csong- rádi Vadrózsák népi zenekar két citerása, Rostás István és Rostás Károly, a szegedi Ottó Kovács Zoltán, a Tö- mörkény gimnázium tanuló- ja Besenyi Etelka, a Szeche- nyi gimnáziumból Balla Erika, a Ságváriból Kiss Erika, a vásárhelyi Matt diák-szín- pad két tagja Kárpáti Enikő és Lauzó István, a szegedi Matkócsik Éva, a Széchenyi gimnázium énekkara (karve- zet: dr. Hofszang Józsefné) és a szegedi Dobai Csilla. S Csongrád megyébe került az összes nénytáncos-újj: Gun- cser László és Kalapács Il- dikó (Szeged), Kovács László (Szeged), Nany Róbert és Csankó Kornélia (Szeged), a makiói Maros Táncegyüttes és az illési Fonó Táncegyüt- tes és Nagy Albert koreo- grafus hozhatott háza a sí- kerre emlékeztető tárgyju- talmakat.

Sz. I.

Bátyi Zoltán